

Kịch bản 5

Chạy trốn

Mục đích: truyền giảng cận Giáng-sinh

Thời lượng: 30 phút

Hát dẫn và xen kẽ: bài “**Ăđam, con ở đâu?**”

Cảnh trên sân diễn: một khu vườn với một vài cây ăn trái, một vài bụi gai, nhiều hoa rơi ở giữa vườn và một cặp áo bằng da của hươu cao cổ trên thảm cỏ.

Các vai diễn:

Một thanh niên (mặc một chiếc khố bằng lá) khoảng hơn 20 tuổi trong vai Ăđam

Một thiếu nữ (cũng mặc một chiếc áo bằng lá) khoảng 20 tuổi trong vai Êva

Lời của người dẫn chương trình

Giọng nữ: Khi tổ phụ của loài người là ông Ăđam và bà Êva phạm tội ăn trái cấm trong vườn Địa đàng, thì tấm lòng trong trắng của họ đã bắt đầu bị hoen ố. Họ chợt phát hiện ra là mình bị trần truồng, nên đã hốt hoảng và vội vàng lấy lá cây vả làm áo để che thân. Sau đó, họ đã bắt đầu đổ lỗi cho nhau và chạy trốn vì sợ phải gặp lại Đấng Tạo Hóa. Trước tình trạng đó, Đấng Tạo Hóa đã hỏi một câu rằng: “Ăđam, ngươi ở đâu?” Có một số người nghe câu đó thì cho rằng sao Chúa có vẻ nghiêm khắc quá?

Giọng nam: Nhưng sự thật là như thế nào? Nhiều nhà thần học đã dốc đổ cả cuộc đời để nghiên cứu Thánh-kinh và cuối cùng họ đã tìm ra ý nghĩa của câu nói đó. Chúng ta hãy cùng nghe những gì họ đã tìm thấy được qua vở kịch “Chạy trốn” với bài hát “Ăđam, con ở đâu?” để có thể hiểu nhiều hơn về tâm trạng của Đấng Tạo Hóa trước sự sa ngã của loài người.

Phần 1

Hát vọng cách tha thiết (câu 1 của bài hát): *giọng nam solo và có các giọng nữ phụ họa:*
“**Ăđam, con ở đâu? Vườn thiên nay vắng tiếng cười. Ăđam, con ở đâu? Lòng Cha nay thấy xót đau! Ăđam, Ăđam! Con dẫu yêu, con ở đâu, có nghe tiếng kêu thiết tha? Điều gì ngăn chia con với tình Cha mệnh mông? Ăđam, con dẫu yêu, con ở đâu? Tình thương trong đôi tay Cha sáng tạo con, Ăđam! Tình Cha trong bao la vũ trụ này cho con! Ăđam ơi, về ngay đi, Cha đang đón chờ! Ăđam ơi có biết không, Cha yêu con vô cùng? Ăđam ơi có biết không, Cha yêu con vô cùng?**”

Ánh sáng: khá sáng

Âm nhạc: hồi hộp

Một phụ nữ đang chạy đi và một người đàn ông nắm tay cô lại với vẻ khẩn khoản:

- “Dừng lại đi Êva, chúng ta không nên đi ra khỏi vườn Địa-đàng!”

Người phụ nữ lắc đầu mà không quay lại:

- “Em không thể, anh Ăđam! Em chỉ muốn chạy đi thật xa, càng xa càng tốt.”

- “Nhưng cho dù chúng ta có chạy xa đến đâu thì cũng vô ích! Chúng ta không thể nào trốn tránh Cha được! Cho dù chúng ta có ẩn nấp ở đâu thì Cha cũng thấy cả, Êva!”

- “Nhưng em không thể nào ở lại trong vườn Địa-đàng để nhìn thấy mặt Cha! Em xấu hổ quá, anh Ăđam!”

Ăđam buông tay Êva ra, anh quay đi và nói với vẻ mặt sầu khổ:

- “Phải rồi, mọi sự đã không còn giống như trước nữa! Chúng ta sẽ không còn có thể vui mừng để gặp lại Cha vào mỗi buổi chiều, khi Ngài đến với chúng ta trong khu vườn này. Êva, tất cả chỉ do trái cây mà em đã đưa cho anh!”

Êva phân trần:

- “Nhưng vì anh là chồng em cho nên em mới làm như vậy. Anh thấy không, trái cây đó đã ngon mà lại có hương vị thật là lạ, em đâu có thể nào ăn một mình được chứ!”

Adam nói như trút đổ những đau buồn:

- “Nhưng em đã biết rất rõ đó là trái cấm! Chúa ơi, anh không biết tại sao em lại làm như vậy? Em thấy không, trong vườn Địa-đàng có tới hàng ngàn loại cây trái thơm ngon mà chúng ta có thể ăn, chứ đâu có thiếu thốn gì đâu!”
- “Em biết, anh Adam! Nhưng em cứ nghĩ rằng ăn một miếng cũng chẳng có sao đâu.”

Adam lắc đầu nhìn vợ:

- “Chúa ơi, em lại thích ăn vặt như vậy sao?”
- “Anh Adam, trong một giây phút, em đã quên mất lời Cha dặn rằng đừng bao giờ đụng tới thứ trái đó!”
- “Cha không những dạy chúng ta đừng đụng tới, mà thậm chí, còn đừng tới gần nó nữa!”

Êva như muốn biện hộ:

- “Nhưng con rắn ... vẫn thường leo lên cây đó mà!”

Adam chột hiệu:

- “À, thì ra là con rắn vẫn thường hay uốn lượn và chơi đùa với em ở gần cây đó!”
- “Mà trái của cây đó thì lại ... cũng đẹp!”
- “Như vậy là em hay ngắm trái cây đó lắm, phải không? Em thích đánh giá mọi sự qua cái vẻ hào nhoáng bên ngoài lắm, phải không?”

Êva nói để gỡ gạc:

- “Adam, em cứ nghĩ là mình chỉ nhìn thôi, thì đâu có sao đâu!”

Adam nhấn mạnh:

- “Nhưng giờ đây thì em đã thấy rồi đó! Nó làm cho em thèm ăn trái cây đó, phải không?”
- “Với lại ... vì thường chơi với con rắn ở gần cây đó nên ... em thấy ... trái của nó ... cũng rất thơm.”

Adam nói quyết thêm:

- “Điều đó làm cho em không thể cưỡng lại được, phải không?”
- “Dạ ... không ...! Nhưng có một lần ... con rắn đã dùng miệng ... rút một trái chín ... và ... đưa cho em!”
- “Cái gì ...? Con rắn đã từng đưa cho em ... một trái chín à?”
- “Dạ ...! Nhưng ... em đâu có ăn! Em nói với nó là đừng có làm như vậy nữa, vì người nào ăn trái cây đó vào ... sẽ bị chết!”
- “Rồi sao nữa?”
- “Nó bèn nhả ra để làm cho trái đó rớt xuống gốc cây và bẻ ra. Anh Adam, trong ruột của trái ấy cũng rất đẹp và ... thơm thật là thơm!”

Adam chống nạnh và nhìn vợ:

- “Rồi sao nữa?”
- “Rồi nó trườn mình xuống và ăn trái ấy một cách ngon lành. Anh Adam, em thấy nó ... đâu có bị gì đâu! Ngược lại là đằng khác, em thấy nó còn có vẻ lanh lẹ và khôn ngoan hơn trước nữa kìa!”

Adam quát lên:

- “Em không thể so sánh mình với con rắn được! Chúng ta được Cha tạo dựng nên là để cai trị muôn loài trên trái đất này, chứ không phải là để cho những loài đó

cai trị chúng ta! Nếu em kính sợ Cha thì em phải tin vào tất cả những gì mà Cha đã nói!”

- “Anh Adam, em cứ nghĩ rằng Cha chỉ thử chúng mình thôi, chứ Cha đâu có hẹp hòi gì ...”

Adam lắc đầu và quay qua hướng khác với vẻ đau đớn. Chợt anh nhìn xuống thảm cỏ và nhặt lên một vài bông hoa:

- “Em có thấy những cánh hoa này không ..., Êva? Chúng rất đẹp!”
- “Đẹp phải, chúng rất đẹp ...! Mà sao vậy anh?”
- “Nhưng chúng đang chết, Êva! Chúng đang CHẾT! Chúng đã lìa khỏi cành cây và không còn sự sống nữa! Một vài ngày sau em hãy nhìn lại mà xem: chúng sẽ trở về với cát bụi!”
- “Anh Adam, ý anh muốn nói là ...?”
- “Chúng ta đang CHẾT, em à ! Khi không vâng lời Cha mà ăn trái cấm ấy, thì chúng ta đã bị lìa khỏi Cha và rơi xuống như những bông hoa này vậy!”
- “Không, anh Adam ...! Không thể như vậy được ...!”
- “Em có thấy rằng chúng ta đang hốt hoảng và chạy trốn Cha không ...? Chưa bao giờ mà chúng ta lại cảm thấy sợ hãi ... khi nghĩ tới việc gặp lại Cha như vậy!”
- “Anh Adam, em ...!”

Adam vừa lắc đầu kêu lên và trút đổ:

- “Êva! Em có biết rằng việc mà chúng ta làm hôm nay, sẽ ảnh hưởng tới cả DÒNG DÕI sau này của chúng ta không ...? Con cháu của chúng ta sẽ sống trong TỘI LỖI và cuối cùng là ... SỰ CHẾT ĐỒI ĐỒI !”

Êva tỏ vẻ hốt hoảng:

- “Anh nói sao, anh Adam? ... Em lại không bao giờ ... nghĩ tới điều đó ...!”

Adam ôm đầu và gục xuống:

- “Chúa ơi, không lẽ tội lỗi bắt đầu trong thế gian, chỉ là do sự tham lam của người nữ hay sao?”

Êva luồn một bàn tay vào mái tóc. Cô vừa nhìn về phía trước vừa lắc đầu với vẻ mặt hốt hoảng:

- “Dòng dõi của con ...! Dòng dõi của con ... ! ... KHÔNG! ... KHÔNG! ... Chúa ơi! ... CHÚA ƠI!”

Cô vừa khóc vừa vụt bỏ chạy ra khỏi vườn Địa-đàng. Adam hốt hoảng gọi vói theo:

- “Kìa, ... Êva! ... ÊVA! ...”

Rồi anh cũng chạy theo phía sau vợ ...

Phần 2

Hát vọng (câu 2): *“Adam, con ở đâu? Tội khiến ngăn cách con rồi! Adam, con ở đâu, tại sao không vâng ý Cha? Adam, Adam, con dẫu yêu, con ở đâu, có nghe tiếng kêu đớn đau? Điều gì ngăn chia con với tình Cha thiêng liêng? Adam, con dẫu yêu, con ở đâu?”*

Tình thương trong đôi tay Cha sáng tạo con, Adam! Tình Cha trong bao la vũ trụ này cho con! Adam ơi, về ngay đi, Cha đang đón chờ! Adam ơi, có biết không, Cha yêu con vô cùng? Adam ơi, có biết không, Cha yêu con vô cùng?”

Ánh sáng: tối mờ

Âm thanh: vắng vắng có tiếng sấm sét (nhỏ)

Gió: dùng quạt để thổi khá mạnh vào các vai diễn

Âm nhạc: tiếp tục hồi hộp

Adam nắm tay Êva lại và thuyết phục vợ:

- “Dừng lại đi Êva, chúng mình không nên đi xa khỏi vườn Địa-đàng như thế!”

Êva lại lắc đầu trả lời mà không quay lại:

- “Không, anh Adam! Em không còn biết gì nữa! Em chỉ muốn tiếp tục chạy đi mà thôi!”

Đôi mắt Adam hơi ngược lên bầu trời:

- “Nhưng bầu trời hiện đang kéo mây đen kịch, em không thấy sao? Chưa bao giờ anh thấy bầu trời lại u ám như thế! Đường như ở xung quanh chúng ta, tất cả mọi sự đều đang thay đổi!”

Êva cũng nhìn lên bầu trời như Adam:

- “Phải, bầu trời trong sáng đã không còn nữa ... và tiếng chim hót cũng đã im bật từ lâu. Phải chăng chúng ta đã đi quá xa, nên không còn nhìn thấy thế giới của sự thanh bình ở trong vườn Địa-đàng nữa?”

Adam lại nói với vẻ sầu khổ và tiếp tục thuyết phục vợ:

- “Chắc chắn là như vậy, và ở cuối con đường mà chúng ta đang đi tới, sẽ là VỰC THÂM ...! Êva, thà chúng ta quay trở về và xưng tội với Cha, để Ngài có thể cứu vớt chúng ta ra khỏi tội lỗi, em à!”

Êva nhìn chồng và tiếp tục phản trần:

- “Nhưng anh Adam, anh phải hiểu cho em, em chỉ muốn cho mọi sự được tốt hơn thôi mà!”
- “Phải, anh hiểu! Nhưng không có một điều tốt nào mà lại bắt nguồn từ những điều xấu cả, Êva!”

Êva có vẻ ngạc nhiên:

- “Vậy sao, anh Adam?”
- “Khi chúng ta làm những điều mà Đấng Tạo Hóa đã cấm, thì đó chính là tội lỗi, em à!”
- “Nhưng anh đâu có nhắc nhở em về điều đó!”
- “Êva, cả hai chúng ta đều đã biết quá rõ rồi! Cần gì anh phải nói thêm nữa chứ?”
- “Nhưng nếu mỗi ngày anh cứ nhắc lại cho em nghe, thì có lẽ em sẽ dễ nhớ hơn.”

Adam lắc đầu:

- “Nếu em không để lòng vào đó, thì dù cho anh có nhắc lại bao nhiêu lần cũng chỉ là vô ích thôi!”
- “Anh Adam, anh biết là tâm trí em ... vẫn thường hay ... suy nghĩ vẩn vơ mà!”

Adam gất lên:

- “Phải rồi, những suy nghĩ vẩn vơ sẽ dẫn chúng ta tới một cuộc sống không mục đích, và đó chính là cái mầm của những điều xấu, em à!”
- “Em ...!”
- “Nhưng nếu em đã chọn nghe lời Cha dặn dò, thì em đâu có dám đưa tay lên mà hái trái cấm ấy chứ!”
- “Em ...!”

Êva lại ôm mặt khóc sụt sướt, và kêu lên:

- “Anh Adam ...! Em khổ quá, anh Adam ...! Không lẽ trên thế giới này ... chỉ có hai đứa mình ..., mà anh lại còn trách em sao ...? Anh không còn yêu em nữa sao ...?”

Adam lắc đầu và ôm vợ vào lòng:

- “Có lẽ nào anh lại không yêu một phần thân thể của mình chứ, Êva? Nhưng cũng chỉ vì yêu em mà anh đã tin tưởng ở nơi em hoàn toàn! Tin tưởng đến nỗi em nói cái gì anh cũng nghe theo, em muốn cái gì anh cũng chịu, cho nên bây giờ ... mới ra như thế này!”

Một vài giây sau, Êva ngược lên nhìn chồng:

- “Anh Adam, khi mới ăn trái ấy, em cứ nghĩ là mọi sự sẽ tốt đẹp hơn ...”

Adam gật đầu:

- “Phải, thứ trái ấy ngon thật, nhưng vừa khi ăn xong, anh bỗng giật mình vì thấy mình đang trần truồng. Chúa ơi, tại sao anh lại cảm thấy mình xa lạ như vậy đối với muôn loài ở trong vườn Địa-đàng, và ngay cả đối với người vợ, vẫn hằng ngày sống ở bên cạnh mình?”

- “Em cũng vậy, anh Adam! Đó là lần đầu tiên mà em cảm thấy sợ và phải chạy trốn vào một bụi cây.”

Adam lại lắc đầu:

- “Điều đó chứng tỏ là sự trong trắng ở trong lòng của chúng ta đã không còn nữa, và đó chính là hậu quả của tội lỗi!”

- “Cũng may là em đã nghĩ ra cách dùng lá cây và để làm khó che thân. Chứ nếu không thì chắc là mình sẽ không dám đi đâu hết!”

- “Nhưng những chiếc lá đó cũng mau héo lăm, em à! Sớm hay muộn gì, chúng ta cũng phải tìm những thứ lá tươi để kết thành áo mới!”

Êva vừa nói vừa nhìn quanh quất rồi chỉ tay xuống những bụi cây bên dưới:

- “Nhưng chúng mình tìm đâu một bóng cây và ở giữa nơi này chứ? Hầu hết là những cây xa lạ đối với chúng ta. Mà anh ơi, tại sao những bụi cây này lại không có lá? Tại sao chúng lại có ở khắp nơi vậy anh?”

Adam cũng lấy làm lạ và đưa tay ra như để ngăn Êva lại:

- “Hãy cẩn thận, đừng đụng vào chúng, Êva, đó là những cây gai! Ở trong vườn Địa-đàng của chúng ta không hề có những thứ cây làm cho đau đớn này! Anh không biết chúng đang mọc lên ở khắp nơi, hay là tự này giờ chúng đã có ở đây, mà chúng ta không để ý đến?”

- “Em cũng không biết, nhưng em không thể chịu đựng nổi nếu bị vướng vào những bụi cây như thế này. Toàn là những gai nhọn lờm chớm, chúng có thể đâm vào da thịt, ghê quá!”

Adam nhìn vợ và tha thiết:

- “Tốt nhất là chúng ta quay trở về vườn Địa-đàng, em à! Trên mặt đất này, không có một nơi nào bình yên cho bằng nơi ấy đâu em.”

Êva lại lắc đầu và khóc:

- “Nhưng em không thể, anh Adam! Em không biết phải nói với Cha như thế nào đây? Chỉ nghĩ tới gương mặt của Cha đầy NHỜN -TỪ, là em thấy mình đã phạm biết bao nhiêu là tội lỗi.”

Adam khẽ gật đầu:

- “Phải, chúng ta đã phạm tội khi cố ý không vâng lời Cha, tức là NGHI NGỜ BẢN CHẤT THÁNH THIỆN CỦA CHA!”

Ánh sáng: tối mờ hơn nữa và có một ánh chớp do sét đánh loé lên

Âm thanh: một tiếng sét đánh rất lớn và gần, tiếp theo là tiếng mưa to

Gió: tăng tốc độ quạt cho đến cực mạnh vào các vai diễn

Bỗng một ánh chớp nháng lên và một tiếng sét làm gãy một ngọn cây cao ở gần đó.

Êva kinh hãi hét lên và ôm chầm lấy Adam:

- “Á aaaaaa ...! Anh Adam! Em sợ quá ...!”

Adam cũng run rẩy ngược đầu và kêu lên:

- “Chúa ơi ...! Điều gì đang xảy ra đây ...? Tại sao lại có một ánh chớp khủng khiếp như thế ...?”

Êva khóc cách thảm thiết:

- “Đừng bỏ em, anh Adam! Anh đừng bao giờ bỏ em ... nghe anh!”

Adam xoa dịu người vợ:

- “Làm sao anh lại có thể bỏ em được, Êva! Cho dù có chuyện gì xảy ra, thì chúng mình cũng vẫn luôn luôn ở bên nhau, em à.”

Êva lại nức nở:

- “Tất cả cũng chỉ tại em ...! Tại em ...!”

Bỗng Adam kêu lên trong khi mắt anh chăm nhìn về phía trước:

- “Ồ kìa, bầu trời lại càng u-ám và gió cũng mạnh dần lên ...!”

Êva cũng quay lên và nhìn về phía trước:

- “Chúa ơi, từ trước tới nay em chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này cả!”

Adam giục vợ:

- “Mình quay trở về với Cha đi em! Anh có cảm tưởng là ở ngoài vườn Địa-đàng ra, thì không có một nơi nào an toàn cả?”

Hai vợ chồng cùng dìu nhau đi cách vội vàng để tránh cơn lốc đang kéo tới. Êva vừa đi vừa khóc và kêu lên:

- “Chúa ơi, ước gì tất cả chỉ là một giấc chiêm bao! Một giấc chiêm bao! ... Nhưng không, nó không phải là chiêm bao mà là sự thật.”

- “Nó không những là sự thật, mà còn là một cơn ác mộng! Mặc dù chúng ta đang ở bên cạnh nhau, nhưng chưa bao giờ anh lại cảm thấy mình cô đơn như thế này!”

Êva nhìn chồng:

- “Em cũng vậy, có một khoảng trống ở trong lòng mà em không thể nào lấp cho đầy được. Em cũng không biết mình phải làm sao nữa! Nhưng nếu ngày trước mình đã sanh ra được nhiều con cái, thì CỐ LỄ ... mình đâu có tới nỗi cô đơn như vậy, phải không anh?”

Adam lắc đầu:

- “Em tưởng như vậy sao, Êva? Nhiều người mà sống với nhau trong sự vô tội, thì đó là ĐỊA-ĐÀNG. Nhưng đông người mà sống với nhau trong tội lỗi, thì đó chính là ĐỊA -NGỤC, em à!”

- “Vậy sao, anh Adam?”

- “Nước đã đổ xuống đất rồi thì không thể nào hút lên được! Chúng ta cũng không thể làm thay đổi được những gì đã xảy ra! Nhưng còn có một cách: hãy quay trở về với Cha! Ngài sẽ có một chương trình tốt nhất cho dòng dõi của chúng ta trong những ngày sắp đến.”

Êva gật đầu:

- “Vâng, mình trở về với Cha đi ..., anh!”

Phần 3

Hát vọng (câu 3): “*Adam, con ở đâu, lia Cha con sẽ thế nào? Adam, con ở đâu, lòng Cha nay thấy xót đau! Adam, Adam, con đâu yêu, con ở đâu, có nghe tiếng kêu thiết tha? Tội tình con hôm nay sẽ được Cha tha ngay, Adam, con đâu yêu, con ở đâu?*”

Tình thương trong đôi tay Cha sáng tạo con, Adam! Tình Cha trong bao la vũ trụ này cho con! Adam ơi, về ngay đi, Cha đang đón chờ! Adam ơi, có biết không, Cha yêu con vô cùng? Adam ơi, có biết không, Cha yêu con vô cùng?”

Ánh sáng: khá sáng

Quạt: tắt

Âm nhạc: vui vẻ

Hai vợ chồng đang nắm tay nhau trên đường trở về vườn Địa-đàng, chợt Êva nói:

- “Anh Adam, vẫn còn có nhiều thứ trái cây mà chúng ta chưa ăn trong vườn Địa-đàng!”

Adam mỉm cười:

- “Đúng là em rất rành về chuyện ăn uống! Nhưng ngoài trái cấm ra thì chúng ta được tự do ăn tất cả những trái khác trong vườn mà! Tại sao em lại chưa bao giờ ăn những trái đó chứ?”

Êva hơi ngượng nghịu:

- “Đạ, tại vì những trái đó ... không được đẹp!”

Adam lắc đầu và mỉm cười:

- “Em lại đánh giá theo bề ngoài rồi! Thế tại sao bây giờ em lại nhắc tới những thứ trái cây đó?”
- “Đạ, vì em ... cảm thấy đói, anh Adam! Tay chân em ... cũng đang run rẩy! Nếu bây giờ mà được ăn bất cứ một thứ trái cây nào, thì có lẽ em cũng thấy rằng ... đó là loại trái cây ngon nhất!”

Adam an ủi vợ:

- “Không sao đâu em! Mình vừa mới tránh được cơn giông bão, đó đã là một điều may mắn lắm rồi. Khi nào mình về tới vườn Địa-đàng thì em sẽ được no lòng.”

Bỗng Êva dường như nhớ ra một điều gì, cô hỏi:

- “Anh Adam, anh có nhớ tới chú hươu con không?”
- “À, chú hươu cao cổ vẫn thường quần quít ở bên cạnh em.”

Mắt Êva có vẻ như hơi sáng lên:

- “Em nhớ lại rồi, anh Adam! Cứ mỗi lần em chơi với con rắn, thì chú hươu có vẻ không thích.”
- “Đó chỉ là quy luật thiên nhiên: loài nào cũng muốn cho mình có thêm bạn và hạnh phúc!”

Êva nói thêm:

- “Em thấy chú cứ tìm cách đẩy con rắn ra xa khỏi em, mà em cũng không biết là tại sao nữa.”

Adam có vẻ ngạc nhiên:

- “Ừa, vậy sao? Không lẽ chú hươu nhìn thấy em đang ở quá gần trái cấm cho nên mới tìm cách kéo em ra xa à?”
- “Em cũng không biết! Nhưng khi chơi với chú, không biết sao em lại cảm thấy vui vẻ hơn.”

Adam khẽ nhìn vợ:

- “Vậy à?”
- “Còn vào những buổi trưa thì chú thường để cho em nằm vào lòng chú và có một giấc ngủ ngon lành.”

Adam gật đầu:

- “Cái đó thì anh biết!”
- “Có nhiều thứ trái cây ở trên cao mà em phải nhờ chú hái giùm. Chú cứ dùng miệng mà rút lấy từng quả rồi đưa xuống cho em mà không hề bị giập. Lúc nào chú cũng sẵn sàng để giúp đỡ em ...!”
- “Trong các loài thú sống ở vườn Địa-đàng, thì chú hươu cao cổ ấy thật là một con vật hiền lành và ngoan ngoãn ...!”

Ánh sáng: rực rỡ (nhưng chưa đến tối đa)

Âm nhạc: hoà tấu bài 342 cách vui vẻ và nhanh (nhưng chỉ nghe văng vẳng)

Đôi mắt Adam chợt hướng lên phía trước:

- “Ồ, chúng ta đã sắp về tới vườn Địa-đàng rồi kìa, Êva!”

Vẻ mặt của Êva cũng tươi lên:

- “Ánh sáng đang lấp lánh trên con sông chảy ngang qua khu vườn và cây cối toàn là một màu xanh tươi thắm. Anh Adam, đó là khu vườn đẹp đẽ nhất trên thế gian này!”
- “Chúng ta sẽ có những chiếc lá còn tươi của cây vả để thay thế cho những chiếc khô đang bắt đầu héo úa này. Nhưng mà ... , Êva! Hình như có vật gì đang nằm trên thảm cỏ xanh kia!”

Ánh sáng: vẫn khá rực rỡ như cũ

Nhạc: im lặng

Êva chạy tới phía trước và nhặt lên những vật mà họ vừa nhìn thấy. Cô reo lên:

- “Những chiếc áo, anh ơi! Những chiếc áo bằng da thú! ... Đây nè, cái này cho anh, ... còn cái này cho em nè! ... Anh ơi, như vậy thì mình không phải nhọc công để kết những cái khô bằng lá cây nữa đâu anh ... Với những chiếc áo bằng da này, mình có thể mặc được lâu dài đó anh!”
- “Rõ ràng là Cha đã sắm sẵn cho chúng ta những chiếc áo này! Ngài đã biết tất cả những việc mà chúng ta đã làm và đang lo liệu cho những ngày sắp tới của chúng ta. Tạ ơn Cha! Tạ ơn Cha!”
- “Như vậy là Cha đã tha thứ cho chúng ta rồi, phải không anh?”
- “Phải, Cha đã tha thứ cho chúng ta và chắc chắn là Ngài cũng sẽ có cách để cứu vớt dòng dõi của chúng ta về sau nữa. Nhưng mà ... những chiếc áo này ..., hình như ... chúng được làm bằng da của ...”

Êva cau mày nhìn xuống những chiếc áo trên tay mình:

- “Chúa ơi ...! Da của ... hươu cao cổ! Không ...! Anh Adam ...! Không!”

Ánh sáng: không thay đổi

Nhạc: cảm động và tan vỡ

Cô ôm những chiếc áo vào lòng rồi quì sụp xuống và khóc sụt sùi. Adam ôm vợ vào lòng, nhưng anh không có cách nào để cầm được nước mắt của vợ:

- “Bình tĩnh lại đi Êva! ... Bình tĩnh lại đi em! ...”

Êva vẫn không cảm được sự đau đớn. Cô kêu lên trong tiếng nấc:

- “Không, anh Adam! ... Như vậy là chú hươu ... đã không còn nữa!”

Adam trấn an vợ:

- “Cũng không chắc đâu em! Đây có thể là da của một chú hươu nào khác!”

Êva nói với cõi lòng tan nát:

- “Không, anh Adam! Em không thể nào nhầm lẫn được! Hãy nhìn đi, anh Adam! Những sợi tóc của em ... vẫn còn vướng trên những tấm da này! ...”

Adam chăm chú nhìn xuống những chiếc áo một hồi, rồi lẩm bẩm:

- “Thì ra là ... chú hươu đã chịu chết ... để chúng ta có được ... bộ áo này sao?”

Êva vẫn không cảm được nước mắt:

- “Anh Adam! ... Không, anh Adam! ...”

Mắt của Adam nhìn chăm vào khoảng không trước mắt như để suy nghĩ một điều gì. Môi anh lẩm bẩm:

- “Có lẽ chú hươu ... cũng đã vui lòng chịu giết ... để bộ da của chú có thể ... làm áo che thân cho chúng ta.”

Êva hỏi chồng trong nước mắt:

- “Ai đã giết chú hươu ...? Ai đã giết chú hươu vậy anh ...?”
- “Chính tội lỗi ...! TỘI LỖI của chúng ta ... đã giết chú ấy ...!”

Êva lại sụt sùi:

- “Chúa ơi! Chính những tội lỗi của chúng con ... đã làm cho chú hươu ... phải chết ...!”

Bỗng một tia sáng loé lên trong lòng Adam, anh nhú mảy và suy nghĩ một hồi, rồi bỗng thốt lên:

- “Êva ...! Anh hiểu rồi ..., Êva ...!”

Êva ngược lên nhìn chồng:

- “Gì vậy anh ...?”

Adam trả lời mà mắt vẫn nhìn chằm về phía trước:

- “Chú hươu đã chịu chết ... để lấy da mình mà ... che thân cho chúng ta ...! Anh hiểu rồi ..., Êva!”

Ánh sáng: tắt hết đèn và chỉ để một ngọn đèn pha chiếu vào các vai diễn

Âm thanh: tiếng ngân của nhiều giọng nam (trong 3 giây)

Màn hình Video-clip: chiếu cảnh Chúa Jêsus vác thập tự giá (trong 3 giây)

(sau 3 giây)

Màn hình và âm thanh: tắt

Ánh sáng: không thay đổi

- “Anh hiểu gì vậy ..., anh?”

Adam khẽ nhìn vợ:

- “Đó cũng là một hình bóng ..., một hình bóng ... cho dòng dõi của chúng ta sau này ..., em à!”

- “Nghĩa là sao vậy ..., anh Adam?”

Anh lại ngược mắt lên và nhìn chằm về phía trước:

- “Nghĩa là ... một Đấng Cứu Thế ... sẽ giáng sinh ...!”

Ánh sáng: không thay đổi

Màn hình: chiếu cảnh Chúa giáng sinh tại Bétlêhem (trong 3 giây)

Âm thanh: tiếng ngân của nhiều giọng nam (trong 3 giây)

Êva tỏ vẻ ngạc nhiên:

- “Thật vậy sao anh ...?”

- “Ngài cũng sẽ chịu chết ... để chuộc tội cho dòng dõi của chúng ta ..., Êva!”

Ánh sáng: tắt luôn ngọn đèn pha để mọi người có thể tập trung lên màn hình.

Âm thanh: một tiếng sét nổ vang và tiếng mưa rất to (trong vòng 10 giây)

Nhạc: tiếng ngân của nhiều giọng nam để dẫn người ta trở về với quá khứ (10 giây)

Màn hình: chiếu Video-clip hình sét đánh và cảnh Chúa Jêsus bị đóng đinh trên thập tự giá giữa lúc trời đang mưa to, dưới nhiều góc cạnh khác nhau (trong 10 giây).

(sau 10 giây)

Màn hình và âm thanh: tắt

Ánh sáng: từ từ mở đèn lên

Nhạc: độc tấu Guitar bài Thánh-thủ ở những tone cao trong suốt phần này

- “Ngài sẽ chịu chết ... để chuộc tội ... cho dòng dõi của chúng ta sao anh ...?”

- “Phải ...! Cũng giống như chú hươu đã chịu chết để chúng ta có được những chiếc áo bằng da. Thì cũng vậy, Đấng Cứu Thế ấy sẽ chịu chết, để đem lại sự tha tội cho dòng dõi của chúng ta, em à!”

Êva cũng khẽ cúi đầu và nói như suy gẫm:

- “Như vậy thì chú hươu của ngày hôm nay ... lại làm hình bóng về ... một Đấng Cứu Thế ... của ngày mai à?”

Adam lại nhìn vợ cách dụi dàng:

- “Phải! Nếu con cái của chúng ta ... đến với Đấng ấy, ... chúng sẽ được tha thứ mọi tội lỗi ..., và được Ngài mặc cho những chiếc áo thánh thiện ... và vô tội ... cũng giống như chúng ta đang được mặc lấy ... những chiếc áo da này vậy ...!”

Mắt Êva ánh lên niềm hi vọng:

- “Thật vậy sao anh ...?”

Ăđam nói với vợ cách xác quyết:

- “Êva! Chúng ta đã thất bại khi đứng trước trái cấm trong vườn Địa-đàng. Nhưng dòng dõi của chúng ta vẫn còn một cơ hội thứ hai để lựa chọn. Nếu chúng lựa chọn đến với Đấng Cứu Thế, thì sẽ nhận được sự sống đời đời ...! Còn nếu chúng từ chối Ngài, thì sẽ phải bị hư mất trong cõi đời đời ...!”

Giọng Ăđam trở nên tha thiết:

- “ Êva ơi, chúng ta không thể làm gì được ...! Chúng ta chỉ có thể nguyện cầu để cho vô số những con cái của chúng ta sẽ nhận được sự sống đời đời, em à!”

Êva chấp hai tay lại và nhìn về phía trước:

- “Cảm ơn Cha! Cảm ơn Cha đã thương xót và cứu vớt chúng con! Ngài lại còn dự bị một chương trình cứu rỗi cho dòng dõi của chúng con nữa!”
- “Phải! Chúng ta hãy thờ phượng Cha đi em!”

Ánh sáng: sáng rực rỡ (đến mức tối đa)

**Nhạc: hòa tấu ngắn nhưng hoành tráng để báo hiệu sắp kết thúc vở kịch
(khoảng từ 2 - 3 giây)**

Cả hai vợ chồng cùng quì xuống và hướng về phía trước như đang đối diện với Thiên-đàng. Một vẻ sáng nhuốm lên trên mặt của cả hai người trong lúc Êva đưa một tay lên hướng về Thiên-đàng và cất tiếng cầu nguyện:

- “Vâng! Cầu xin Cha ban cho trong dòng dõi của chúng con sẽ có vô số người được cứu và chúng con sẽ gặp lại nhau trong SỰ SỐNG ĐỜI ĐỜI ! Amen!”
(các vai diễn quì bất động trong suốt phần hát vọng)

Hát vọng (điệp khúc):

“Tình thương trong đôi tay Cha sáng tạo con, Ăđam! Tình Cha trong bao la vũ trụ này cho con! Ăđam ơi, về ngay đi, Cha đang đón chờ! Ăđam ơi, có biết không, Cha yêu con vô cùng? Ăđam ơi, có biết không, Cha yêu con ... VÔ CÙNG ...?”

(đèn tắt, các vai diễn rút lui trong bóng tối)

Nguyễn Tri Phương 6/5/2009

Saigon, Việt Nam

Trần Minh-Mẫn

Email: man_tranminh@yahoo.com

ĐTDD: 01.685.237.917